

dispress

Přípravka

Konečně nastoupila nová Přípravka DRDS, zkusili jsme si nahrát drobné rozhovory.

Proč jste se přihlásil do našeho souboru?

No... já... já jsem se nechtěl přihlásit.

A myslíte, že by se Vám tu mohlo líbit?

No teda... nejsem si jistý.

A Vás, slečno, taky přihlásili rodiče?

Ne, já jsem se chtěla přihlásit, protože si myslím, že mě to tu bude bavit. Nejvíc mne bavilo, jak jsme seděli ve skupinkách a spolu plnili ty úkoly.

Víte něco o Miloslavu Dismanovi?

Ne.

A kdo by to tak mohl být?

Hmmmmmmmmmm

Kdybych hrál vojáka, tak by mne to tu bavilo.

Co víte o našem souboru?

Já nevím nic, já jsem teprve před týdnem nastoupila do první.

A viděla jste nějaké naše představení?

Jonatána Papírníka.

V tom by se mi líbilo hrát, mě baví zpívat.

Rádio Diss - Sourozenci

Co odhalily sourozenecké konstelace, které natočila 4. skupinka? V souboru je mnoho sourozenců a byla jim položena jednoduchá otázka: Liší se chování tvého sourozence doma a na táboře?

Jo. Na táboře je úplně svatoušek a všichni říkají, že je hrozně roztomilá a doma je to největší zlobivec, kterého znám.

Určitě ano, jsou tu mnohem hodnější.

Doma je trochu zlobivější a tady je trochu hodnější.

Ano, chová, není tolik se mnou, jako doma, je spíš s kamarádama. Já jsem za to rád, já si od něj odpočinu a on si ode mne taky odpočine

Chová, protože je tady na mne přísnější, protože tu má i kamarádky.

Mají tady v sobě víc energie a nejsou u mě, povídají si s jinými kamarádama.

Na táboře jsme spolu strašně málo, takže mne tolik neštve, neřeší se mnou všechny věci, takže není tak otravná jako doma, protože v karanténě jsem s ním byla pořád a strašně mi lezl na nervy a na táboře si od něj odpočinu.

Moje sestra, když se nad tím tak zamyslím, se doma chová dost podobně. Jenom se teď miň vídáme.

Tak samozřejmě, protože můj sourozenec je tady asistent. Doma jsme si všichni rovni, ale tady se chová o dost více nadřazeně a bere mne jako podřadného občana.

Na táboře je na mne hodnější, mi přijde, protože doma mne někdy děsně zlobí, ale to je tak asi všechno.

Rozhodně jo, sestra mne doma furt mlátí, furt ječí a něco jí furt vadí. Tady je spíš ráda, že tu jsem, a tady se trochu předvádí, ale chová se teda úplně jinak.

Chová, ale možná je to tím, že spolu nejsme tady na táboře pořád a neřešíme spolu všechno, takže se asi tolik nezlobíme.

Závěr výzkumu: Tábor by měl být delší, protože jsou na něm děti hodnější, než doma.

podle práce 4. skupinky zapsala **FraJa**

Film naživo

Představte si, že sedíte v bouřce, v zaparkovaném Jeepu na louce u Karlštejna a přes zamířené čelní sklo si baterkou svítíte na obrovského růžového slona, na kterém je na kruhu zavěšená akrobatka, co vypadá, že každou chvíli spadne. Do toho začnou dva klauni zametat podium s neonovými zářivkami a za nimi skáče nějaký blázen na trampolíně, která je velká jako menší rybník. A to není jeden z těch šílených snů, po kterém uvažujete o svém psychickém zdraví. Zhruba tak probíhalo představení Kaleidoscope, v rámci projektu Film naživo, v podání artistů ze souboru Cirk La Putyka. Ale tak šílené to nebylo od začátku. Celá akce začala docela nevinně. Když jsme se po příjezdu trochu rozkoukali, natočili jsme několik rozhovorů s artisty a čekali jsme, co přijde.

A přišly děti z dětských domovů, které se akce také účastnily, seznámili jsme se navzájem a natáčeli spolu. Už při zkoušce, kdy jsme s kameranem a klauny šli od místa první scénky k popediu, začalo trochu kapat, a když začali zkoušet artisty, přišlo už naplno. Zkouška byla zastavena a přišlo napínavé čekání, jestli přestane pršet, protože artisty musí mít na podiu sucho, aby se nezranili. A pršet nepřestávalo a my jsme se všichni tiskli ve stínu pro kostýmy, protože jsme si nikdo nevzal pláštěnku. A potom už přišlo samotné představení a po výše zmiňovaném sezení v autě a svícení lucerničkami následovalo ještě sbíhání kopce až pod Karlštejn k autům, kterými jsme přijeli. Celá akce se myslím moc povedla i s adrenalinovým zážitkem nakonec, takže se moc těším na další představení.

A přišly děti z dětských domovů, které se akce také účastnily, seznámili jsme se navzájem a natáčeli spolu. Už při zkoušce, kdy jsme s kameranem a klauny šli od místa první scénky k popediu, začalo trochu kapat, a když začali zkoušet artisty, přišlo už naplno. Zkouška byla zastavena a přišlo napínavé čekání, jestli přestane pršet, protože artisty musí mít na podiu sucho, aby se nezranili. A pršet nepřestávalo a my jsme se všichni tiskli ve stínu pro kostýmy, protože jsme si nikdo nevzal pláštěnku. A potom už přišlo samotné představení a po výše zmiňovaném sezení v autě a svícení lucerničkami následovalo ještě sbíhání kopce až pod Karlštejn k autům, kterými jsme přijeli. Celá akce se myslím moc povedla i s adrenalinovým zážitkem nakonec, takže se moc těším na další představení.

FraSo

O jednom z nás

S profesionálním šipkařem, ministrem techniky a samozvaným znalcem žižkovských kebabáren Jirkou Köhlerem jsme byli kamarádi ještě předtím, než se všechna současná Dismančata narodila. To zní mimochodem dost příšerně a často kvůli tomu oba dva trpíme depresemi provázenými nespavostí.

Stejně jako každá věc má i přátelství s Jiřím rub i líc. Vždycky, když potřebuju s čímkoliv pomoci, můžu se na Jirku absolutně spolehnout. Se stejnou jistotou ale vím, že ho potom budu muset odvézt autem domů nebo ho rovnou nechat přespat u sebe na gauči. S tím se v Jirkově případě pojí řada komplikací. Věhlasný umělec, který v dabingových soutěžích pravidelně ukazuje Viktoru Preissovi, kde je jeho místo, totiž oplývá velice nevšední vlastností. Jiří Köhler

srdí ze spaní. Ptal jsem se na tuto problematiku řady předních expertů, ale nikdo mi nedokázal odpovědět. Štiplavý a lehce zatuchlý stařecký zápach ve spojení s hřmotným chrápáním činí z Jiřího noční můru každého kempu, hotelu nebo divadla.

Kromě toho si ale s Jirkou pravidelně užíváme i spoustu jiné zábavy. Hrávali jsme spolu v punkové kapele, chodíme spolu na obědy, minimálně dvakrát ročně jedeme na dovču a sobotní večery věnujeme debatám o umění v jedné galerii na Vinohradech. Nebo hrajeme NHL, to záleží, jaké je zrovna počasí. Mám Jirku moc rád. **JoKaň**

Dis-book

Postavy Mozkomorů vznikly tak, že J. K. Rowlingové umřela maminka, z čehož spisovatelka dostala těžké deprese. Proto Mozkomoři vysávají z lidí štěstí a krásné vzpomínky. Je ale zvláštní, že jsou zobrazeni jako shnilí duchové v černém plášti s kapucou, když by měli hrát všemi barvami, protože v sobě mají tolik vysátého štěstí...? Názvy kouzel, které se v příběhu používají, mají latinské kořeny. Do školy čar a kouzel v Bradavicích studenti odjíždějí z nástupiště číslo 9 a tři čtvrtě na nádraží King Cross. Tam si můžete zajít do speciálního Harry Potter obchodu a vyfotit se s půlkou vozíku v přepážce. Natáčení kouzelnického filmu muselo být velice složité. V počítači se musel udělat Bazilišek a další kouzelní tvorové. Filmaři museli zvětšit Hagrida a Madame Maxime a rozplácnout Voldemortovi nos. **fie Hánová**

Mimořádný školní rok

Minulý školní rok byl trochu divný - bylo málo školy, málo DRDS a vůbec. Takže jsme ani nebyli moc rádi, když skočil tábor v Jesenicích a trochu se nám po sobě navzájem stýskalo. Naopak na chatičkách byla dobrá nálada, dokonce letos skoro ani nikdo nebrečel, že už chce domů. Takže jsme rádi, že už začaly zkoušky a my se zase můžeme scházet. Doufejme, že to vydrží. Taky jsme si říkali, že příště uděláme soustředění mnohem delší. Trochu si ho naštěstí zopakujeme v Táborových ozvěnách a pak už hurá do práce. Čeká nás premiéra našeho autorského kousku Alfa a Zet ve Vesmíru, zájezdy, představení v Minoru a vánoční představení na Žofíně a pak Nový rok 2021. A ještě mnoho jiného. **ČerVik**

Zoeme:

22. 9.	Táborové ozvěny, Malý sál divadla Minor, v 18:00
2. 10.	Pepito, (ne)plivej!, festival Tabook, Divadlo Oskara Nedbala Tábor, 8:30 pro školy a 16:30 pro veřejnost
12. 10.	Zpátky do lesa, Malý sál divadla Minor, 18:00
21. 10.	...a bolelo nebe, Malý sál divadla Minor, 18:00
7. 11.	Pražský filmový kufr, celý den
10. 11.	premiéra: Alfa a Zet ve Vesmíru, Malý sál divadla Minor, 18:00
12. 11.	Zpověď Jonatána Papírníka, Činoherní klub, 19:30
15. – 16. 11.	...a bolelo nebe, Nové Město na Moravě, ZUŠ, 15. 11. v 18:00 pro veřejnost, 16. 11. dopoledne pro školy
7. 12.	Legenda o českém znaku (Příprava) a Zpověď Jonatána Papírníka, Malý sál divadla Minor, v 18:00
13. 12.	Spolu do Betléma, Velký sál Paláce Žofín, 17.00